

Історія Ганни Тимофєєвої, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце у броні»

Про війну зазвичай говорять, як про чоловічу справу. Але насправді історія України пишеться й ніжними жіночими руками, що тримають зброю, підтримують поранених, лікують зранені душі. У цій історії є ім'я — Ганна Олегівна Тимофєєва, 48 років, молодший лейтенант, начальник групи

психологічного супроводу та відновлення артилерійського дивізіону. Її життя — це свідчення того, що любов до людей може бути не менш міцною зброєю, ніж сталь гармати.

Коли у 2014 році росія розпочала агресію, Ганна, донька військового, не змогла стояти осторонь, а за покликом серця долучилася до волонтерського руху. Допомогала пораненим на фронті військовим, які лікувалися в Харківському військовому шпиталі, а також мирним мешканцям Донецької та Луганської областей, які рятувалися від бойових дій. Саме увага до дрібниць та допомога від серця була тоді потрібна всім. Кожній людині треба знати, що вона комусь потрібна та про неї пам'ятають.

Ганна бачила розпач в очах мирних мешканців Донеччини й Луганщини, які шукали притулку. В Авдіївці, Світлодарську, Костянтинівці, Часовому Ярі, Бахмуті... її робота з гуманітарною організацією «Проліска» з 2017 по 2023 рік перетворювалась на нескінченну дорогу допомоги — від однієї зруйнованої домівки до іншої. Про її діяльність згадувала у своїй книзі «Турботливі громадянки: війна, жінки, та суспільно благо в Україні» Юлія Шукан - директорка досліджень в EHES, пов'язаній з Центром російських, кавказьких, східно європейських та центрально азійських досліджень (CERCEC), що свідчить про масштаб її діяльності, але сама вона ніколи не вважала це досягненням. Для Ганни головним були люди.

Бахмут залишився особливим в її серці. Місто, яке вона називає найкращим у світі, стало частиною її самої. Там, у власній квартирі в центрі, лишився букет бузку й шматочок її душі. Повномасштабна війна розбила цей дім і забрала друзів. Тоді Ганна зрозуміла - вона більше не може бути просто спостерігачем.

У січні 2024 року вона мобілізувалася до ЗСУ. Пройшла шлях від солдата до офіцера, обрала спеціальність «психолог» — щоб бути там, де найбільше потрібна. Її робота тепер — це не лише служба. Це її місія. Пані прийшла до армії не заради звання чи кар'єри. Її вибір був свідомим і глибоко особистим —

служити там, де біль і напруга переплітаються з надією. Вона знала: сила армії не лише в техніці та дисципліні, а й у здатності зберігати людське обличчя навіть у найтемніші моменти.

Вона переконана: армія — це не бездушна система, а спільнота, де народжується справжнє братерство. Там, де хтось втомився, вона підставляє плече. Там, де хтось зневірився, вона повертає віру. Її сила — в емпатії, її зброя — в щирості. Її служба — це щоденне доведення того, що навіть у бойових умовах є місце для тепла, для турботи, для любові до ближнього. Вона не просто виконує обов'язки — вона змінює середовище, в якому служить. І кожен, хто мав честь працювати поруч із нею, знає: вона — доказ того, що людяність не суперечить армії. Вона її доповнює.

Нагороди в її житті є, але вони не головне. Свого часу вона була нагороджена медалями «Незламним героям російсько-української війни», «Чарівна сила України», подяками від військових адміністрацій і міських голів. Та Ганна працює не заради цього. Вона працює для людей, для своїх побратимів, для країни.

Її сім'я — це окрема історія. Сестра, зять, родичі теж носять погони. У цій родині патріотизм не звучить гучними словами, він відчувається у вчинках. А Ганна є прикладом того, що навіть серед війни можна лишатися людиною, берегти тепло й дарувати надію.

Її історія — не про броню й нагороди. Вона про жінку, яка у найтемніший час зуміла знайти своє призначення. І довести: навіть серце, сховане за бронею, може битися для інших.